

Arrest

nr. 206 592 van 6 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ILUNGA KABINGA
Avenue de la Toison d'Or 67/9
1060 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 3 juli 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terughrijving van 1 juli 2018.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat D. ILUNGA KABINGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Congolese nationaliteit, kwam op 1 juli 2018 aan op de luchthaven van Brussel Nationaal met vlucht Brussels Airlines (SN538) komende uit Kinshasa, met bestemming Brussel en Rambouillet (Frankrijk).

Hij was in het bezit van een Congolees paspoort met nr. OPO199508 afgegeven te Minaffet op 28 juni 2017 en houder van het visum nr. 013860375 van het type C afgegeven door Spanje en geldig van 29 juni 2018 tot 28 juli 2018 voor een duur van 15 dagen, met het oog op toerisme.

De verwerende partij nam op 1 juli 2018, onder een bijlage 11, een beslissing tot terugnrijving die als volgt werd gemotiveerd:

“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België, Frankrijk en Spanje te reizen. Betrokkene is niet in het bezit van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in België blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie). Nadien reist hij naar Frankrijk voor een opleiding later naar Spanje. Hij is evenwel nog niet in het bezit van een trein ticket of vliegtuigticket naar Frankrijk of Spanje. Zijn visa is afgeleverd door Spanje doch het hoofddoel van zijn verblijf ligt daar niet. Daardoor voldoet betrokkene niet aan de bepalingen vervat in de Visacode inzake het uitreiken van het visum.”

Het betreft de bestreden beslissing.

Diezelfde dag werd ook verzoekers visum ingetrokken conform artikel 34/2 van de Verordening 810/2009 (EG) tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij vraagt dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal. Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is *in casu* het Nederlands.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de terugnrijving

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de

vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 3 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Ook meent verzoeker dat er een manifeste appreciatiefout is gebeurd.

Hij betoogt in het bezit te zijn van een geldig visum en 2000 euro cash, een uitnodiging met tenlasteneming, hotelreservaties en verplaatsingsvergoedingen in Frankrijk en Spanje. Er zou geen onderzoek gevoerd zijn naar zijn opleiding voor de firma Domino. De bestreden beslissing zou gebrekkig, niet afdoende en stereotiep gemotiveerd zijn.

In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Hij betoogt dat er geen rekening gehouden zou zijn met zijn reële situatie.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het respect voor het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, het artikel dat verzoeker eveneens geschonden acht.

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...).”

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

Artikel 3, eerste lid, 3°, gecombineerd met het tweede lid van hetzelfde artikel van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum toch wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745)

Ook blijkt wel degelijk dat de motieven van de bestreden beslissing niet stereotiep zijn, doch toegepast op het concrete geval van verzoeker hierbij rekening houdend met verzoekers eigen verklaringen. De gemachtigde is niet overtuigd van het reismotief van verzoeker en stoelt dit op de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd en het ontbreken van stavingstukken.

Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, belet de grenscontrole niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Ook het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, ontslaat verzoeker niet om bij binnenkomst zijn reisdoel te staven door middel van stukken en/of verklaringen, in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het loutere feit dat hij in het bezit is van een visum waarvoor hij alle nodige bewijsstukken had voorgelegd, hem niet ontslaat om bij binnenkomst op het Belgische grondgebied, zijn reisdoel en reismotief te kunnen staven en aannemelijk te maken.

Waar verzoeker aangeeft dat de in de bestreden beslissing aangehaalde feiten niet bewezen zouden zijn gaat hij eraan voorbij dat hoewel hij verklaarde voor toeristische doeleinden naar België, Frankrijk en Spanje te reizen, niet in het bezit blijkt te zijn van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in België blijkt. Bijkomend werd vastgesteld dat hoewel verzoeker verklaarde nadien door te reizen naar Frankrijk voor een opleiding en Spanje voor vakantie, niet in het bezit is van een treinticket of vliegtuigticket naar Frankrijk of Spanje. Ook werd verzoekers visum afgeleverd door Spanje, maar ligt het hoofddoel van zijn verblijf daar duidelijk niet.

Verzoeker legt thans verscheidende stukken voor die zijn reisdoel en verblijfsomstandigheden zouden ondersteunen. Deze stukken waren niet aan de grenscontroleambtenaar ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze documenten, die pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd.

Waar verzoeker algemeen verwijst naar 2000 euro cash, een uitnodiging met tenlasteneming, hotelreservaties en verplaatsingsvergoedingen in Frankrijk en Spanje, doet hij geen afbreuk aan de voormelde motieven. Verzoeker licht evenmin toe hoe een onderzoek naar de firma die de opleidingen geeft afbreuk zou kunnen doen aan de gedane vaststellingen.

Verwerende partij leidt uit zijn verklaringen af dat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van zijn voorgenomen verblijf kunnen staven. Wat zijn precieze intenties zijn, is volgens de gemachtigde aldus niet afdoende duidelijk.

Er werd *prima facie* geen schending van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont *prima facie* niet aan dat er sprake zou zijn van een motiveringsgebrek of dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien.

Prima facie maakt de verzoeker tot slot evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het

redelijkheidsbeginsel hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* op het eerste gezicht niet het geval is. Een manifeste beoordelingsfout blijkt *prima facie* niet.

De middelen zijn *prima facie* niet ernstig.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DIGNEF